

ČASOPIS

Časopis je za prebrat,
včasih pa za v kanto dat.

Tam dobimo novice
in recepte za potice.

Nuša Šerbec, 4. c
Mentorica: Mateja Hadler

NAJBOLJŠI RAZRED NA SVETU

Želela bi, da bi bila šola tudi trgovina z vsemi mogočimi predmeti na svetu. Te predmete pa bi si lahko kupili vsi. Vse kar bi si zaželeli! Vse bi dobili zastonj. Želela bi, da ne bi obstajale slabe ocene. Da bi bili učitelji vedno dobre volje in bi nam včasih povedali kakšen dober vic ali pa lepo pravljičico. Tudi učenci bi morali biti vsi prijazni in prijetni.

Martina Čuk Gojkovič, 4. b
Mentorica: Dunja Stošič

NAŠA UČITELJICA

Naši učiteljici je ime Karmen Plavec. Je srednje rasti in vitke postave. Ima daljše lase, rdeče rjave barve, ki ji zelo pristajajo. Je zelo prijazna. Za nas si vzame veliko časa in z njo se lahko pogovarjamo o različnih stvareh.

Obiskujem tudi njen krožek, ki se imenuje dopisništvo in natečaji, kjer pišemo zgodbe, rišemo, slikamo in fotografiramo.

Vsako snov nam razloži večkrat in nam vnaprej napove ustno ocenjevanje znanja. Zaupala nam je tudi, da ima sina Urbana, ki je star 3 leta.

Učiteljico sem spoznal v 4. razredu in zelo rad hodim v šolo, saj je zabavna učiteljica.

Nejc Lukežič, 4. a
Mentorica: Karmen Plavec

PRAVLJIČNA DEŽELA

Za devetimi gorami in za devetimi vodami je bila pravljicična dežela. V tej deželi so stanovale pravljicične živali.

Nekega dne se je v tej deželi izgubila ljubka princesa. Ni vedela, kam je prišla in kako bo prišla domov k svoji družini.

Hodila je in hodila ter prišla do majhne hiše s tremi dimniki. Pozvonila je in čakala, da bi ji prišel kdo odpret. Želela si je, da bi ji kdo pokazal pot do njenega doma. Odpret ji je prišla mama medvedka in jo povabila v hiško. Princesa je v hiši zagledala sedem medvedkov, tri osličke, devet psičkov, petnajst mravljic in še polno drugih živali. Bila je

presenečena in hkrati srečna, saj je upala, da ji bo lahko kdo pomagal. Povedala je, kaj se ji je zgodilo in prosila za pomoč. Razložila je, kako se imenuje ulica v kateri stanujejo, opisala starše in še samo upala, da pozna kdo pot. Živali niso poznale poti, a so se odločile, da ji bodo pomagale do doma.

Starše pa je doma že močno skrbelo, kje je njuna hčerka. Odšla sta jo iskat. Najprej sta ugibala, kje bi lahko bila. Oba sta se strinjala, da bi lahko bila v pravljicični deželi. Odpeljala sta se v pravljicično deželo in tam zagledala svojo hčerko in živali. Mislila sta, da so živali hudobne. Ko sta videla, da so se živali in princesa pogovarjali, sta spremenila misli.

ŠOLA

Stoji učilna zidana
na obrežju Drave,
v njej znanja je obilo
pa tudi zabave.

Naši šoli je ime Mladika,
to je zanjo prava odlika,
na levi strani park in vlak,
na desni je igrišče,
v sredini šola je kot mravljišče.

V šolo radi hodimo,
z znanjem glave polnimo
in želimo si tako,
da še dolgo v naši šoli
veselo bi bilo.

Nuša Horvat, 5. b
Mentor: Bogomir Širovnik

Princesa je zagledala svoja starša in veselo prihitela k njima. Predstavila jima je nove prijatelje. Predlagala je, da bi si v tej pravljicični deželi postavili majhen grad, v katerem bi živali skupaj z vsemi temi živalmi. Starša sta nekaj časa premišljevala. Odločili so se, da bodo tukaj živali, ker je bolj varno in mirno. Tako so skupaj dolgo in srečno živali v pravljicični deželi.

Larisa Horvat, 5. a
Mentorica: Irena Golob

ŠOLA

Zjutraj ob osmih že v šolo hitim,
da ure matematike ne zamudim.
V šolo se mi ne da iti,
ker moraš vedno pravi čas priti.
Ko pišem kontrolko, nikoli strah me ni,
ker se ne bojim, da bi dobila ena, dve ali tri.
Včasih naloge ne naredim,
zato minus dobim.
Med odmorom rada nalepke gledam,
med poukom pa se najraje sprenevedam.
Najboljši trenutek pa pride,
ko moja glava iz šole odide.

Ana Brkič, 5. b
Mentor: Bogomir Širovnik

OCENA ALI KRITIKA!

Za popestritev nedeljskega popoldneva si lahko na TV Slovenija od 14. 30 ure dalje ogledate oddajo Tistega lepega popoldneva, ki jo vodita Anja Križnik Tomažin in Lado Bizovičar.

Da oddaja ne bi bila dolgočasna, so jo popestrili z zanimivimi, duhovitimi in tudi poučnimi rubrikami, kot so Pet minut slave, Drugo mnenje, Človeški faktor, Glasbeni dvoboj, Šport in čas, Predmet poželjenja, Žive legende in druge. Svojo rubriko ima tudi Aljoša Ternovšek v vlogi Dušana Vaupotiča-Duleta, ki mi je najbolj všeč.

Tudi scenografija v studiu je nekaj posebnega, v modnem stilu. Tako kot scenografija sta tudi Anja in Lado vedno oblečena po modnih trendih, vendar včasih malo pretiravata.

Večino rubrik napove Anja. Velikokrat mora popravljati Lada, ko ta napoveduje, seveda zaradi heca. Lado velikokrat doda tudi kakšno pripombo. Včasih so pripombe neumne, včasih pa zelo zanimive in duhovite.

Maruša Pongrac, 9. a
Mentorica: Nada Gojčič

MIŠKA JE ŠLA K RAKU

Nekega dne je miška plezala skozi plot in si med tem razparala trebušček. Šla je k raku, da bi ji zašil trebušček. Rak pa je rekel, naj mu prinese njegov oklep. Miška je šla k kitu. Kita je prosila, če ji prinese rakov oklep. Kit je rekel, naj mu prinese nekaj rib in bo dobila oklep. Miška je šla na morje. Morje je prosila, če ji da ribe. Morje je reklo, naj mu prinese sol. Miška je šla domov po sol in ga nesla morju. Morje ji je dalo ribe. Ribe je nesla kitu. Kit ji je dal rakov oklep.

Rakov oklep je dala raku in rak ji je zašil trebušček.

Žan Malek Petrovič, 3. b
Mentorica: Breda Pisar

DNEVNIK PLAVALNEGA TEČAJA

V četrtem razredu smo od 16. 01. do 20. 01. 2006 imeli plavalni tečaj. Plavalnega tečaja se je udeležilo 19 učencev 4. b razreda. Vsako jutro smo se z avtobusom peljali v Terme Ptuj. Tam smo se preoblekli in pripravili na plavanje. Preden smo se zmočili, smo se razgibali, da ne bi prišlo do poškodb. Po razgibavanju je vsak učenec poiskal svojega plavalnega učitelja ali učiteljico. Začeli smo nadgrajevati plavalno znanje iz lanskega leta. Imeli smo tudi nekaj prostega časa. Takrat smo se najraje vozili po toboganu. Ko je bil čas za odhod, smo pospravili vsak svoje stvari. Odpravili smo se na avtobus, ki nas je pripeljal v šolo. Na plavalnem tečaju smo se imeli lepo. Ugotovili smo, da smo imeli boljše rezultate kot lansko leto. Lani so skoraj vsi učenci dosegli zlate konjičke, letos pa tri zlate delfinčke. Mislim pa, da lahko svoje rezultate še izboljšamo. Bomo videli drugo leto.

Gordana Žiher, 4. b
Mentorica: Dunja Stošič

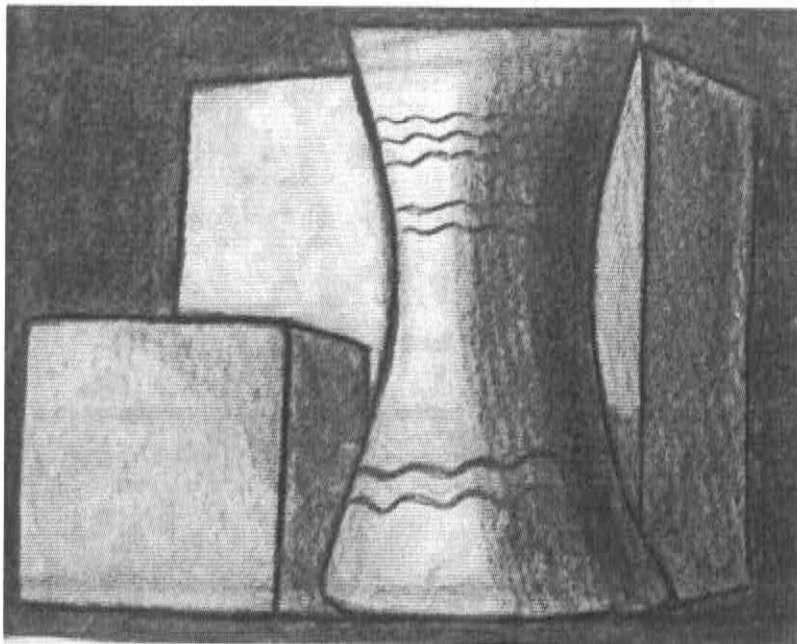
Vito Meznarič, 11 let
Mentorica: Mira Mijačević

ZAKAJ JE TOMAŽEK PALČEK POSTAL VITEZ ...

(nadaljevanje angleške ljudske
pravlјice)

A nekega dne je mama mesila testo za narastek. Tomažek pa se je lovil s kobilico in padel v testo. Narastek je bil za princesino poroko. Ko je prišel ven je odšel počivat v krmo. ravno takrat je oče krmil kravo in Palčka Tomažka položil v jasli, tako ga je krava pojedla. Rešil se je iz njenega gobca in se šel okopat v reko, v reki pa ga je pogoltnila riba. Neki ribič je lovil ribe in ulovil ravno tisto ribo, ki je pogoltnila Tomažka Palčka. Ribo je na tržnici kupila Tomažkova mama. ko je čistila ribe je našla Tomažka. Zaradi teh dogodivščin in poguma je Tomažek postal vitez.

Julija Čeh, 4. c
Mentorica: Mateja Hadler

Rok Ciglar, 13 let
Mentorica: Mira Mijačević

WINTER STORY

Two years ago, there was a very cold winter. It was not snowing, but strong and cold wind was blowing between trees. It was very quiet, with no birds singing. They had already flown to warmer places, where they are going to spend the winter.

One day, when I was studying, I heard singing. I looked out of my window. The leaves had fallen off the tree, so therefore I could see a small bird. Its unhappy voice was quiet. It was a tit which always spends the winter there. "It's a little one. For sure he feels cold and he is also hungry!" I said to myself. I decided and went out to the granary where I took a few seeds and a small bowl. Then I carried it in my room and put it on a windowsill.

Many days I waited for my bird. My seeds were still on the sill, so nobody was eating them. I sometimes heard my little bird, but I could not see him. Therefore I did not forget his song and I often thought about him.

One morning I carefully woke up, because someone was making a noise. I followed this noise very slowly. After a while I peered from behind the window. A lovely bird was eating my seeds. His small beak was beating and rummaging between seeds in the bowl. I did not dare to move, because he could take fright and fly away.

"So you are my little bird! I like you very much, because you sing beautifully. Therefore you can eat my seeds all winter. I will take care of you." I spoke quietly. I was standing there and waiting for him to finish. After a few minutes he really left my windowsill and I could move.

Every day my bird came and ate. Therefore I often had to add new seeds. He liked barley the most, because corn was too big for his small bill.

One day I was waiting for him. Because he had not come, I was afraid, that he died of cold or lies hurt somewhere. I could not hear him.

"Where is he?" I asked myself.

The next morning a strange noise woke me up. At once I realized: "He's back!" I ran to the window. But no... "What's that?" I was surprised. Five birds were there. They were all eating my seeds. Among them I saw my little bird. After a while I realized, that these birds were my bird's friends. I was really happy for him. He was not alone any more. So next days I treated not one, but five birds. Five lovely birds.

After four months, the long expected spring came. Warm sun was shining and nature was waking up. Flowers and grass were growing. Many birds arrived and they were singing and singing. My bird did not come to my window any more. He could survive alone.

For the end:

"A true friend is a person, who hears the song in your heart and can sing it when the memory lets you down."

Pribožič Lucija, 9. a
Mentorica: Nina Gostenčnik

IAI-DO

(My favourite sport)

My favourite sport is *iai-do*, the mystical Japanese martial art of the samurais. It was created to answer the unexpected enemy's attack. The goal is to draw sword (*katana*) from scabbard (*saya*) as fast as possible and to kill attacker with single hit. Later, this technique was improved with mental component (*zanshin*).

Word *iai-do*, has got complex meaning. Letter »I« presents physical manifestation of mind and body; controlling mind and body in some situations; and meaning of inner »me« AI means skill too withstand all of life's troubles, harmony between single person and humans. We can translate *iai* as *iwazu*, which means, human's philosophical and metaphysical dimension. *Iwazu* can show to person his metaphysical inspiration, moral courage and ethic magnificence to become one with cosmos. *Do* is path, which we follow in our lives.

Iai-do is trained through *katas*; few bided techniques against imaginary enemy and through *bunkai* or practical use of *katas* against attacker. *Katas* are theoretically given fighting situations, where you develop needed technical automatisms.

All *katas* have got four steps:

Nikitsake is moment, when we draw *katana* from *saya* with great speed

Kiritsake is, when we hit with sword

Chiburi presents cleaning bloody sword

Noto is returning *katana* back to *saya*

Techniques of *iai-do* are doing from three positions:

Seiza no bu- sitting position (both knees are on the floor)

Hisa no bu- sitting position (only left knee is on the floor)

Tachi no bu- standing position

Nejc Ciglar, 9. a

Mentorica: Nina Gostenčnik

Zobna miška

Nekoč je živel majhen deček.
V ponedeljek mu je izpadel
mlečni zobek. Zvečer je zobni
miški nastavil zobek. Miška mu je
nastavila tolarčke za sadje.

Oscar Križanec, 2.b

Mentorica: Irena Prelog

PRESENEČENJE

Zgodilo se je lani poleti. Komaj sem čakala, da bo konec pouka in se bodo pričele počitnice. Drugi dan komaj pričakovanih počitnic smo začeli pakirati prtljago. Naslednji dan smo se odpeljali na otok Vir, morskim dogodivščinam naproti. Vožnja je bila dolga, toda vseeno prijetna, saj smo se peljali do Zadra po novo zgrajeni avtocesti. Ker pa je bila ta dan otvoritev avtoceste, še nam cestnine ni bilo potrebno plačati.

Na Viru je bilo prelepo. Čisto morje, ribe in raki, pa tudi morski ježki, vse to je pomenilo, da je še morje vedno čisto. Sonce je prve štiri dni neusmiljeno pripekalo. Senca je bil prej edini pravi prostor na soncu, pa če verjamete ali ne.

Končno je bilo peti dan nekaj oblakov in zapihala je burja. Zato plavanje in pohajkovanje po obali ni bilo prijetno. Dogovorili smo se, da si bomo malo ogledali znamenitosti mesta Zadra, ki je

oddaljeno 35 km od otoka Vira.

Burja je močno pihala, zato smo si vzeli oblačila proti vetru. Med vožnjo po obvoznici pri Zadru smo doživeli čudovit razgled na mesto samo, пристanišče, bližnji otok Ugljan in na morje z ostalimi. Avtomobil smo parkirali blizu pristanišča pod starim obzidjem. Sprehajali smo se ob obali in opazovali trajekte, staro gusarsko ladjo, male ribiške ladje in doživeli srečanje z velikim trajektom, ki vozi v sosednjo državo Italijo.

Sedaj je napočil pravi čas, da vam izdam dogodek, ki mi bo ostal vedno v spominu. Od nekod je pričela prihajati čudovita glasba. Odločili smo se, da bomo sledili tem nenavadnim zvokom. Prišli smo na obalo, kjer so iz marmornih plošč narejene stopnice. Iz ploščatih tal so bile v morje napeljene posebne ozke odprtine.

Ko morje buta v odprtine-cevi se proizvajajo zvoki določenih tonov. Burja je močno pihala, morje je bilo razburkano in vodne orgle so

čudovito igrale. Zvoki so bili zelo močni. Ko smo se oddaljili v smeri vetra je bilo slišati, kot da bi igrale vodne nimfe Odiseju, ko je iskal zlato runo. Tako je komentirala moja mama. Občutila sem neko posebno energijo, ki se je pretakala okrog mene.

Nato smo se počasi odpravili proti staremu delu mesta. Videli smo staro vojaško bolnišnico, nekdanjo gimnazijo, sprehodili smo se po tržnici, stopili smo v galerijo z keramiko, nato pa počasi proti avtomobilu.

Ta dan in te počitnice mi bodo vedno ostale v spominu. Včasih, ko veter doma močno piha okrog vogalov, se mi zazdi da slišim zvoke nimf, ki so zapeljale Odiseja in njegove prijatelje. To so res zvoki, ki jih ne bom pozabila in me bodo spominjali na ta čudoviti dogodek.

Valentina Ambrožič, 5. a/8

Mentorica: Karmen Ivančič

SNEŽAK TIM

Ko je zapadel prvi sneg, so otroci naredili snežaka Tima. Čez dva dni je posijalo sonce. Snežak Tim se je raztopil. Ptička Beti si je naredila gnezdo v snežakovem loncu. Ko je delala gnezdo, je razmišljala, kako bo za mladičke skrbela.

Jan Bezjak, 3. b
Mentorica: Breda Pisar

PRINCESA JULIJA

Za devetimi gorami je živel kralj, ki je imel tri hčere. Vse tri so bile princese.

Najstarejša je bila Julija. Rekla je, da pojde v svet in si poišče srečo. Očeta je prosila, da ji posodi kočijo. Oče ji je dovolil. Princeza je slugi ukazala, naj ji pripravi kovčke. Čez nekaj časa se je odpravila. Peljala se je preko petih hribov, ko je naenkrat zagledala grad, ki je bil tako lep, da so ga poimenovali zlati dvorec. Julija je nadaljevala pot proti gradu. Potrkala je na grajska vrata. Iz za vrat je stopil kraljevič. Vprašal je princeso, kaj počne tukaj. »Prišla sem iskat srečo,« je odgovorila princesa. Kraljevič jo je pospremil naprej. Princeza in kraljevič sta se pogovarjala do večera. Zvečer so priredili ples, ki se ga je udeležila tudi Julija. Oblekla se je v prelepo obleko. Morala je biti zelo hitra, da je pravočasno prišla na ples. Ko je prišla v kraljevi dvor, jo je kraljevič zelo očaral s svojo prelepo obleko in očmi. Kraljevič je ves večer plesal le z njo.

Drugi dan je kraljevič sklenil, da se bo z njo poročil. To ji je tudi povedal. Princeza Julija je bila presrečna, saj si je takega moža zelo želela. Svojo lepoto je polepšala s svojim čudežnim ogledalcem.

Napočil je trenutek, ko se je princesa poročila s kraljevičem. Postala je najbolj priljubljena princesa v celem kraljestvu. Skupaj sta dolgo in srečno živela s svojimi enajstimi otroki.

Anja Cvetko, 5. a
Mentorica: Irena Golob

MIŠKA IN SIRČEK

Nekoč je živel miška. Nalša je sirček in ga odnesla domov. Shranila ga je v skrinjico za drugim sirčkom. Nato ji je mačka krenila po truhelcu, iz skrinjice je vzela sirček in se usedla pod drevo. Nato ji je mačka prišla in ga odnesla na drevo. Miška je skakala in spahala, dokler neni spomnila, odšla je domov. Vzela je lestev in stehla pod drevo. Postavila lestev na drevo in pregnala mačo in mačo je spustila sirček. Miška je pobrala sir in ga pojela.

Eva Gašperšič, 3. a
Mentorica: Silva Forštnarič

PUST

Pusta Hrusta vsak se veseli, da kakšen slasten krof dobi. Zato maskirajmo se vsi, za vesele pustne dni.

Kurenti odganjajo zimo, zato se jih vsi veselimo. Dekleta pa se jih bojijo in pred njimi raje zbežijo.

Ruse rade nagajajo, da kakšen dar dobijo. Piceki pa kikirikajo, nam dobro letino obetajo.

Vsak je rad našemljen in vesel. Da drug drugega ne spoznamo, pa vsak svojo masko imamo.

Teja Jurič, 4. a
Mentorica: Karmen Plavec

SPET JE POMLAD

SPET JE POMLAD IN PTIČKI POJEJO. TO MI JE VŠEČ, KER ROŽICE RASTEJO. SPET SE BOMO IGRALI IN SE VELIKO SMEJALI. NALOGO BOMO TUDI NAREDILI, BREZ SKRBI, SAJ JUTRI SE NAM V ŠOLO MUDI. ZJUTRAJ ME BO TOPLO SONCE PREBUDILO IN V ŠOLO SE MI BO MUDILO. V ŠOLI SE BOM PRIDNO UČILA, DA DOBRO OCENO BOM DOBILA. KO DOMOV BOM PRIDRVELA, K PRIJATELJICI BOM ODHITELA. ZVONČKE BOVA TRGALI IN V ŠOPKE SPLETALI. MAMICI JIH BOVA PODARILI, Z NJIMI JIH RAZVESELILI. O, KAKO LEPO JE V TEJ POMLADI, KO SE VSI IMAMO RADI. DA VEDNO BI BILO TAKO, SI VSI REKLI SMO.

Eva Kolarič, 4. b
Mentorica: Dunja Stošič

PRAVLJIČNA DEŽELA

Za devetimi gorami in za devetimi vodami je bila pravljica dežela. V tej deželi so stanovale pravljice živali.

Nekega dne se je v tej deželi izgubila ljubka princesa. Ni vedela, kam je prišla in kako bo prišla domov k svoji družini.

Hodila je in hodila ter prišla do majhne hiše s tremi dimniki. Pozvonila je in čakala, da bi ji prišel kdo odpret. Želela si je, da bi ji kdo pokazal pot do njenega doma. Odpret ji je prišla mama medvedka in jo povabila v hiško. Princesa je v hiši zagledala sedem medvedkov, tri osličke, devet psičkov, petnajst mravljic in še polno drugih živali. Bila je presenečena in hkrati srečna, saj je upala, da ji bo lahko kdo pomagal. Povedala je, kaj se ji je zgodilo in prosila za pomoč. Razložila je, kako se imenuje ulica v kateri stanujejo, opisala starše in še samo upala, da pozna kdo pot. Živali niso poznale poti, a so se odločile, da ji bodo pomagale do doma.

Starše pa je doma že močno skrbelo, kje je njuna hčerka. Odšla sta jo iskat. Najprej sta ugibala, kje bi lahko bila. Oba sta se strinjala, da bi lahko bila v pravljici deželi. Odpeljala sta se v pravljico deželo in tam zagledala svojo hčerko in živali. Mislila sta, da so živali hudobne. Ko sta videla, da so se živali in princesa pogovarjali, sta spremenila misli. Princesa je zagledala svoja starša in veselo prihitela k njima. Predstavila jima je nove prijatelje. Predlagala je, da bi si v tej pravljici deželi postavili majhen grad, v katerem bi živeli skupaj z vsemi temi živalmi. Starša sta nekaj časa premišljevala. Odločili so se, da bodo tukaj živeli, ker je bolj varno in mirno.

Tako so skupaj dolgo in srečno živeli v pravljici deželi.

Larisa Horvat, 5. a
Mentorica: Irena Golob

KONS: 50

Američani v Irak zaradi nafte.

Nafta je denar.

Amerika v Irak zaradi denarja?

Denar je sveta vladar.

Denar prekletstvo?

V Darfurju je lakota.

Unicef pomaga.

Slovenija pomaga.

Združeni narodi pomagajo.

Združeni narodi pod krinko?

Bush pretkan?

Kako se lahko ujema želja po denarju z željo po pomoči?

V Darfurju je lakota.

V Afriki je lakota.

V Evropi se cedita med in mleko!?

V Ameriki se cedita med in mleko!?

Pravičnost?

Enakopravnost?

Pomoč?

Človek nima vpliva na 50 zvezdic.

Ljudje imajo vpliv.

Človek sovraži človeka.

Bush živi po svoje.

Amerika je velesila.

Bush je velesila.

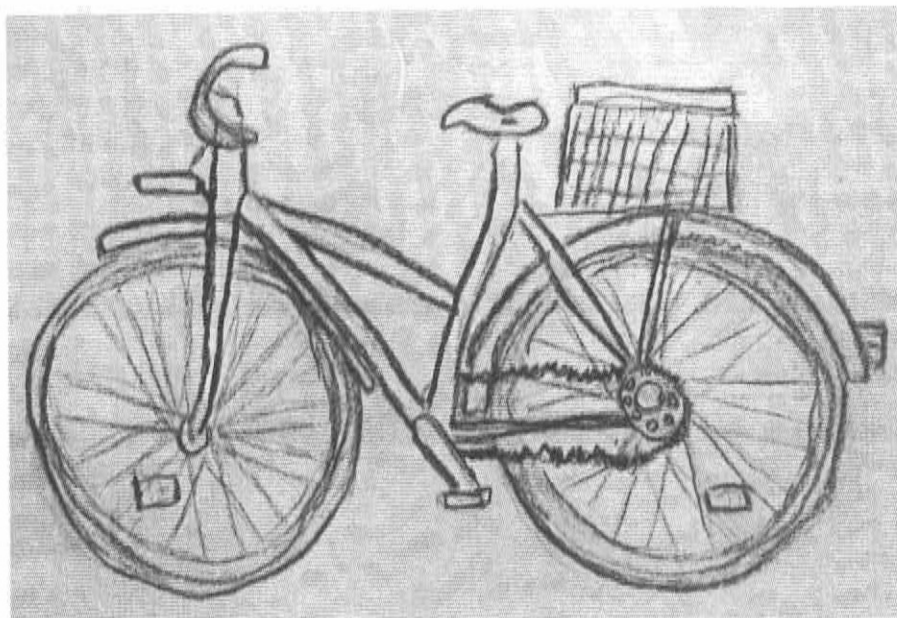
Kdo je proti njemu?

Želijo pomagati neznankama.

A kaj lahko naredi sovraštvo?

Nevednost, fast food.

Matic Frajnkovič, 9. a
Mentorica: Nada Gojčič

Marko Roškar, 11 let
Mentorica: Mira Mijačević

KRPA NOVA POT DOMOV

Ko je Krpan premagal Brdavsca, mu je cesar bil hvaležen in ga je povabil v pisarno. Cesar mu je izročil pismo in mošnjo denarja. Vse to je za velikimi vrati poslušal popotnik, ki bi rad na hitro obogatel. Popotnik je izvedel vse podatke, ki jih je potreboval in se odpravil.

Martin Krpan je odhajal iz cesarstva, ko je tako jezdil po ozki kamniti poti, je od daleč zagledal človeka, ki je mirno stal na mostu. Ta človek je bil popotnik, oblečen v prekratke hlače in preveliko srajco. Martin je zlezal s kobilice in stopil do njega: »Kaj pa ti tukaj tako mirno stojiš?« Popotnik mu je odvrnil: »Izgubil sem se in rad bi prišel do Vrha pri Sveti Trojici.« »No, pa pojdi z menoj, vendar moram še prej po sol,« je rekel s strogim glasom Martin. Za njegovim hrbotom pa se je hudobno

zasmejal popotnik: »Zdaj ga bom!« Čez tri dni sta prišla do morja in Martin je hotel na kobilico naložiti sol, nakar pa popotnik reče: »Saj boš zlomil to rjavo suhceno kobilico.« Martin se je razjezil in popotnika prijel za ovratnik ter ga dvignil v zrak. Popotnik ga je rotill: »Zmeniva se tako, ti daš mene na tla, jaz pa bom dokazal njeno šibkost s tem, da jo bom poskušal prestaviti.« »Naj bo!« je surovo rekel Krpan. Kobilica je popotnika brcnila. Ta je tako odletel v kup soli, da se mu je natlačila v usta in on jo je moral pogoltniti.

Krpan se je navezal na popotnika, saj je mislil, da je pošten. Neke noči se je popotnik zbudil in ukradel ves denar. Ko se Martin zave, kaj se je zgodilo, mu nastavi past. Oblekel se je v berača in postavil na most.

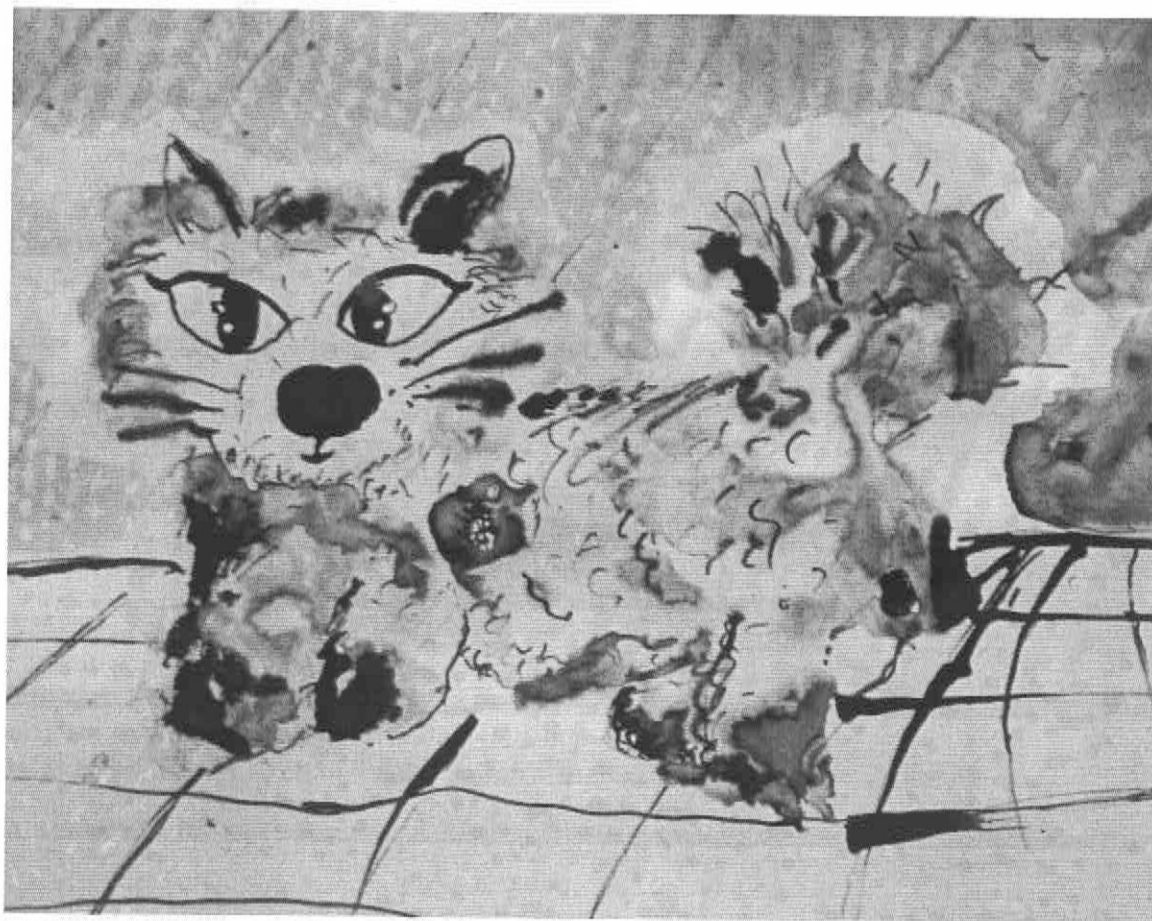
Popotnik je zagledal berača in ga

vprašal: »Kaj pa počneš?« »Iščem prenočišče,« odvrne berač. Popotnik ga je vzel s seboj. Ko sta ponoči spala, se je Martin preoblekel in zvezal popotnika. Ko se popotnik zjutraj zbudi, zagleda ob sebi Martina. Ta ga je zgrabil in da na ramo ter ga odnese na beli Dunaj, kjer ga preda cesarju.

Cesar ga obtoži kraje in prisluškovanja. Za kazen mora popotnik tri leta nositi sol od morja do Dunaja.

Cesar se spet lepo poslovi od Krpana. Še nekaj časa cesar gleda za Krpanom, dokler ne vidi samo še obrisov njegove velike postave, klobuka in kobilice. Nato pa gre v grad in si reče: »Srečen bodi Martin Krpan, ti dober in moder človek!«

*Rebeka Komel, 7. a
Mentorica: Lidija Verlek*

*Nuša Širovnik, 10 let
Mentorica: Mira Mijačević*

KRPANOVA POT DOMOV

Krpan je bil na Dunaju, kjer je premagal Brdavsca, strašnega bojvnika, ki je razgrajal po Dunaju. V zahvalo je od cesarja dobil mošnjo denarja in pismo, v katerem cesar dovoljuje, da lahko tovari sol. Pismo je napisal minister Gregor, ki se s tem sicer ni strinjal. Bil je jezen na Krpana, ker ga je večkrat osramotil pred drugimi in ker mu je bil cesar naklonjen. Krpanu se je želel maščevati.

Ko je Krpan odhajal, se je ustavil pri vhodnih vratih in zrl na Dunaj. Do njega je pritekel Gregor. »Hej, ti Krpan! Cesar mi je naročil, da naj ti dam za nagrado še ključke njegove zakladnice. Misli, da mošnja in pismo nista dovolj,« je spletkaril.

Krpan ga je zavrnil, saj mu ni bilo vse najbolj jasno. Gregor pa ni odnehal. Ko je bilo Krpanu dovolj, se je na ves glas zadril: »Ti, prekla, dolga in suha kakor raženj, ne bom se dal tvojim spletkam! Kar sam se polasti vsega cesarjevega kraljestva!« To je slišala množica ljudi, ki je bila na trgu pred palačo. Krpan se je obrnil in s spremstvom ponosno odšel domov. Gregor pa je le močno zardel in hitro obrnil pete proti gradu. Sklenil je, da se bo maščeval Krpanu.

V eni izmed soban palače je cesar zgroženo poslušal Gregorja: »... No in potem me je zvlekel v neko grmovje, me pretepel in mi vzel ključke.« Cesar je mislil, da ga je Krpan ogoljufal. Po kratkem premisleku je dejal: »Krpan nas je okradel. Polastil se je ključev zakladnice. Za takšno dejanje mora biti kaznovan. To prepuščam tebi Gregor.« Gregorju se je na obrazu prikazal zloben nasmešek.

Krpan je s služabniki prispel do bližnje krčme. Tam se jim je zahvalil za spremstvo in jih

povabil na pijačo. Ko se je dodobra odžejal, se je podal na pot. Končno je Dunaj pustil za seboj. Pred njim so se odpirala vrata v gozd.

Po dolgi in naporni poti po gozdnih poteh je Krpan skočil oz. stopil s svoje kobilice, ki je takoj lažje zadihala ter se odpravil k bližnjemu drevesu, da bi se spočil. V hipu je utonil v globok spanec.

»He, he, he, končno vidim plen. Majhna in polna tovara stoji kobila tam!!!« je kar prepeval mož, ki je prišel po poti. Imel je strgane hlače, preveliko jakno ter visoke škornje. V obraz se je videlo, da je ropar, saj mu je brada že pošteno prekrila vso kožo. Tudi brki so bili ogromni.

Bil je debel in videlo se je, da je zelo močan. Hitro je stopil do kobile, si jo nadel na ramena in odhitel v gozd.

Krpan se je kmalu zbudil in pričel klicati kobilo. Kmalu je med listjem zagledal odtise velikih nog. Še sreča, da je bil ropar težak. Sledil je stopinjam in vedno bolj je bil prepričan, da so kobilo ugrabili. Bal se je zanjo. Na denar in pismo ni niti pomislil. Kmalu je dohitel roparja. Že od daleč je prepoznal svojo kobilo.

»Hej, ta kobila je pa moja! Ukradel si mi jo!«

»Nisem, lažeš! Ta kobila je moja. Že od malega me spremlja.«

»Vrni mi jo, pa te pustim pri miru. Ako mi je ne vrneš, te zabrišem vse do moje dežele in te šele tam pretepem.«

»To je moja kobila. Če hočeš boj, pa naj bo boj!«

In tako sta se spustila v boj. Ropar je grdo udaril Krpana, a ta ga je prevrnil na tla, ga vzdignil in obesil na najvišjo vejo drevesa. Tako je Krpan pobasal svoje stvari in kobilo in nadaljeval pot.

Mirno je hodil že šest dni. Ob poti je tedaj uzrl grozdje in ga začel

nabirati. Zaslišal je šum ob poti. Spomnil se je, da ga takšno šumenje spremlja že precej časa. Ker je bil zvit se je naredil, kot, da je zaspal in pozorno poslušal. Tedaj je zaslišal glas: »Zdaj!!!«. Nanj je planilo štirideset vojščakov na čelu z ministrom Gregorjem.

Krpan vstane in brž začne mlatiti vojake. Suče in vrti jih. Kmalu vsi le omotično ležijo po tleh.

Na veliko presenečenje Krpana izza grma stopijo cesar, cesarica in nek služabnik. Prikaže se tudi Gregor, ki se je med bitko skril za grmovje.

Cesar stopi naprej in spregovori: »Krpan! Minister Gregor nam je povedal, da si ga pretepel in mu ukradel ključke moje zakladnice. Prišli smo pote, da bi te kaznovali in ti sodili. Ogoljufal si mene in ves Dunaj. Vrni mi ključke. « Krpanu postane vse jasno in glasno pove svojo zgodbo od trenutka, ko je prvič srečal cesarja. Za povrh vsega, stopi še do Gregorja in ga preišče. V njegovem škornju najde zlate ključke. Cesar, cesarica, služabnik in cela vojska presenečeno ostrmijo. Gregor naposled vse prizna in le osramočeno gleda predse.

»Krpan, na Dunaju bom naročil glasnikom, da povedo pravo resnico. Ti pa kar obdrži ključke, mošnjo in pismo. Oprosti nam!« se hiti opravičevati cesar.

Krpan pa je bil jezen. Nihče na Dunaju mu ni verjel. Imeli so ga za prevaranta. Zazrl se je v obraz cesarja. Pred noge mu je vrgel pismo, mošnjo denarja in ključke. Nato se je obrnil in odšel. Vso vojsko, cesarja, cesarico in Gregorja je pustil za seboj ter se odpravil nazaj, v svoj ljubi dom. Ni mu bilo mar zanje, za ljudi, ki živijo v zmedi in sovraštvu. Rad je imel svoje preprosto življenje.

MOJ MUČEK

Nekoč je živel človek, ki je imel doma 110 mačk.
Moj oče ga je poznal, jaz pa sem ga spraševala in spraševala,
če bi mi lahko prinesel le majhnega, čisto majhnega mučka.
Leta nekaj dni me je v postelji čakalo presenečenje. Oče mi je
se mučka zelo razvalila. Se danes danes je rada spomnim
tistega dne.

Ela Peklar, 3. a
Mentorica: Silva Forštnarič

KAJ JE NA KONCU SVETA?

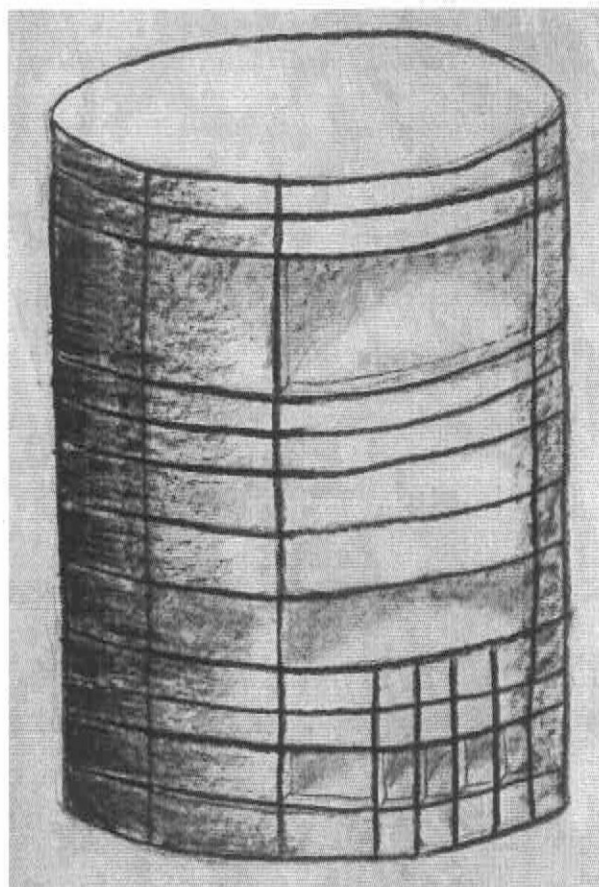
Na koncu sveta? Modruje učenec,
na koncu sveta je bister studenec.
Tam čez kamne poskakuje,
in veselo v svet potuje.

Na koncu sveta? Modruje Maja,
na koncu sveta je velika mavrica.
Ponje se spuščajo zlate vile
in srebrni metulji.

Špela Vučak, 3. b
Mentorica: Breda Pisar

Karmen Stanet, 11 let
Mentorica: Mira Mijačević

Lucija Pribožič, 14 let
Mentorica: Mira Mijačević

PTUJ, MESTO, KJER SE SREČUJEJO MASKE

Okolica Ptuja je zakladnica tradicionalne pustne kulture. Številne vasi na Ptujskem in Dravskem polju ohranjajo tradicijo Kurentov in mnogih tradicionalnih pustnih mask. Kurenti se ponekod imenujejo *Koranti*. Pri njihovih obhodih jih spremljajo pokači, orači, piceki, vile, medved, hudič in drugi. Ptujski turistični delavci so leta 1960 spoznali vrednost dediščine mask in maskiranja v okolici Ptuja in organizirali Kurentovanje. Kurentovanje je postalo tradicionalna prireditev v počastitev pustnih likov iz okolice in dobra zabava za Ptujčane in številne obiskovalce iz domovine in tujine. Skupine korantov – kurentov gostujejo širom po Sloveniji ter preganjajo zimo tudi na mnogih prireditvah po Evropi. Kurent – Korant je kožuhasti predstavnik Ptuja.

Erik Školiber, 4. a
Mentorica: Karmen Plavec

PUST

Karneval je zdaj pri nas,
maske skačejo v vas.

Rajajo do polnoči,
in potem se jim zvrti.

Imajo se lepo,
ker maske rajajo.

Nuša Šerbec, 4. c
Mentorica: Mateja Hadler

KURENTI

Kurenti plešejo,
maske norijo,
fantje pa naša dekleta lovijo.
Skratka vsi se veselijo.

Katja Valič 4. c
Mentorica: Mateja Hadler

PESMICA O KORANTU

Glom, glom, glom. Glom, glom, glom,
se že sliši Korantov zvon.
Mož v topel kožuh se ovije,
obraz pa za strašno masko skrije.
V težke zvonce se zapreže,
jih z verigo močno zveže.
V desni roki čudna roža
gorje tistemu, ki ga z njo poboža.
Na nogah pa ima gamaše,
mu vino in klobasa paše.

Glom, glom, glom. Glom, glom, glom
od dekleta dobil je robček v poklon.
Urno preko polja v vas zavije,
se iz hiš otroški jok razvije.
Spremlja namreč ga hudiček,
ki rdeč ima rogljiček.
Vesela družba pleše in norčije
uganja,
botro Zimo z dvorišč preganja.
Zato od ust do ust šepetajo se:
»Bejži zima, Korant gre«.

Gregor Kolarič, 4. a
Mentorica: Karmen Plavec

ZOBKI
ŽIVELA STA FANTEK IN PUNČKA
ŠLA STA NA POČITNICE IN
POZABILA DOMA ZOBNO
KRTAČKO IN KREMO. ČEZ
NEKAJ ČASA SO JIMA ZAGNILILI
ZOBJE. ŠLA STA K ZOBOZDRAVNIKI
TA JIMA JE POVEDAL, DA SI MORATA
REDNO UMIVATI ZOBĚ, ŠLA STA
V TRGOVINO IN SI KUPILA
ZOBNO KRTAČKO IN PASTO.

Tjaša Koletnik Kidrič, 2. b
Mentorica: Irena Prelog

Šola

Šola je eno najpomembnejših del. Tam se učim
rišeti, pomagati in delati druge stvari. Imam se radu in
super. Tudi igramo se dosti krat. Ili smo tudi večkrat v
gledališču. Šola prida na življenje smo mi 3a/19.

Žan Potočnik, 3. a
Mentorica: Silva Forštnarič

Za devetimi gorami in za devetimi vodami, je pred dawnimi časi stal čudovit grad. Tam je živel kralj, ki je imel tri hčere.

Nekega dne pa je kralj na smrt zbolel. Ker se je že drugič poročil, so imele hčere mačeho. Na videz je bila prijazna in dobrosrčna, a v sebi je skrivala zlobo, ki jo je v vsej veličini kazala najmlajši hčeri.

Naslednje jutro je bil kralj že tako slaboten, da je še komaj govoril: »Prosim, rešite me! Pojdite po poti, ki vodi v gozd! Ko boste globoko v gozdu, skočite v tamkajšnjo brezno! Ne bo vam nič hudega! Tam poiščite zdravilo, zeleno rastlino, s črnimi cvetovi! Prosim, saj menda nočete, da bi vam umrl oče?«

Najstarejša in srednja hči sta ga samo gledali z odprtimi usti, najmlajša pa ga je poslušala zelo spoštljivo: »Oh, dragi oče! Nikakor nočemo, da umreš, kajne sestro?« Vprašujoče ju je pogledala.

Najstarejša je bleknila: »Moj lastni oče mi prigovarja, da naj skočim v brezno! Pa kaj še! Jaz že ne grem!«

Srednja pa je čenčala same neumnosti: »Jaz tudi ne pojdem! Saj stari ljudje tako ali tako umirajo!«

Najmlajša pa je bila trdno odločena, da bo očetu pomagala. Že je bila na poti, ki je vodila v gozd. Bila je že tako globoko, da ni skoraj ničesar več videla. A v daljavi je zagledala močno svetlobo. Stekla ji je naproti. Pred njo je zevala velika luknja. To je bilo brezno. Bilo jo je neznansko strah, a je vseeno skočila. Znašla se je v pravem rajju. Pred njo so kar sama začela prihajati jedila. Zagledala je rastlino s črnimi cvetovi. Nič ni pomišljala. Utrgala je en cvet.

Že je hotela oditi, a je zaslišala globok glas: »Zakaj si to storila?«

Deklica je odvrnila: »Moj oče je na smrt zbolel samo pomagati mu hočem. « »Prav, « je dejal glas: »Za nagrado dobiš mošnjo zlatnikov, ki bo samo tvoja. « Deklica se je zahvalila in odšla.

Prišla je do gradu. Takoj je pohitela v očetovo spalnico. Ko je vstopila, jo je mačeha nadrla, češ, da ima boljše zdravilo. »Neke rože mu pa že ne boš dala! Zdaj pa izgini iz spalnice! Tvoj oče mora počivati! Sicer pa je zdravnik že tu! Pojdi že!«

Deklica jo je ubogala. Šla je v kuhinjo, da bi si skuhala čaj. Tedaj pa je v sosednji sobi zaslišala, kako se mačeha z nekom pogovarja: »Janez, brat moj, si prepričan, da si mu zmešal pravi strup?«

»Seveda! Ta strup bo deloval zelo hitro. Čez nekaj časa bo tvoj mož za večne čase zaprl oči. Ha, ha, ha!«

»No, dobro! Nekako se moram dokopati do njegovih zakladov. Če ne bo umrl še danes, boš pa ti! Razumeš?«

»Da, kar brez skrbi bodi, sestra moja. Zdaj pa moram domov! Materi sem dejal, da pojdem v mesto in da bom do večera že nazaj! Adijo!«

»Adijo!«

Najmlajša hči je kot blisk švignila v očetovo spalnico. »Oče! Mačeha te je zastrupila! Zdravnik je bil njen brat, ta pa sploh ni zdravnik! Poglej, prinesla sem ti cvet!«

Očetu je pomolila cvet pod nos. Kralj je zavohal njegov čudovit vonj. Soba se je v trenutku razsvetlila, najmlajša hči pa je spet zaslišala tisti globoki glas: »Dobro delo si opravila. Svojemu očetu si rešila življenje. Tu imaš mošnjo z zlatniki.

Uporabiš jo lahko samo ti. Dobro srce imaš ... dobro srce ... dobro srce ...«

Ko je mačeha to slišala, je takoj planila v spalnico. A v njej je bila nekakšna moč dobrote. Ker je imela mačeha zlobno srce, je začela kričati od bolečin. Vedno manjša je postajala in ko je bila velika le še za palec, se je spremenila v gosenco. V tistem hipu pa je skozi odprto okno priletel ptiček. Pograbil je mačeho in jo pojedel. Takrat pa se je izkazalo, da je mačeha uročila najstarejšo in srednjo hčerko, zato nista hoteli pomagati očetu. Ko se je mačeha spremenila v gosenco, je s tem preklicala urok. Nato sta v spalnico prihiteli še sestro in se tako dolgo opravičevali, dokler ni kralj popolnoma zdrav spregovoril: »Najprej se moram zahvaliti svoji najmlajši hčeri, ker me je rešila. Hkrati pa odpuščam tudi vama. « Najmlajša izmed sester je bila ganjene do solz. Objela je svojega očeta.

Čez nekaj dni so proslavili kraljevo ozdravitev. Imeli so obilno pojedino. Hkrati pa so proslavili tudi poroko najmlajše hčerke. Ta se je poročila s kraljevim vrtnarjem.

Čez leto dni mu je povila lepega sina. Ko je bilo sinu dvajset let, mu je kralj dejal: »Čas je, da prevzameš mesto kralja. Glej, da boš ljudstvo vodil modro. « Še isti dan so ga okronali.

Živel so še dolgo in srečno ter v miru.

Ingrid Marovič, 5. a/8
Mentorica: Karmen Ivančič

NAŠLI SMO TULO

Bilo je pred tremi leti. Z mamico in sestro smo se odpravile v park na sprehod. Še preden smo prišle v park, se nam je priključila lepa in bela psička.

Tekla je za nami, a ker so za nami šli še drugi ljudje, smo mislile, da je njihova. V parku smo se igrale in opazovale psičko, kako je tekala po cesti. Rekla sem. »Poglejta! Ali ni lepa?« Obe sta se strinjali z mano. Sprehodile smo na Ranco, nazaj pa smo šle mimo gostilne Lužnik. Tam so stale hiše in pri eni izmed njih se je psička spet pojavila. Ljudje so mislili, da je naša. Ustrašila sem se: »Kaj, če jo povozi avto? Mami, peljimo jo domov!«

Ko se je mamica le omehčala in pristala na to, da jo privabimo k sebi, smo jo pričele klicati: »Pridi, pridi!« Tako brezskrbno je tekala pred nami, za nami, po levi in po desni strani. Čez nekaj časa smo le prišle domov. Mama je rekla: »Ne navežita se preveč nanjo, ker jo nekdo pogreša, sem prepričana. Morale jo bomo vrniti lastnikom.«

Poklicala je na Radio Ptuj in povedala, da smo našle belo psičko pasme samojed. Pustila je telefonsko številko in že čez nekaj ur je zazvonil telefon. Klical je namreč gospod, ki je trdil, da je psička njegova. Rekel je, naj jo pokličemo po imenu Tula, če bo prišla, je gotovo ona. Nina jo je poklicala: »Tula, Tula!« Vsa vesela je pritekla.

Gospoda smo obvestile, čez nekaj minut je bil že pri nas. Hotel jo je odpeljati, ko ga je mamica prosila: »Gospod Peter, prodajte nam jo! Prosim vas!« Gospod Peter je imel Tulo zelo rad, a ko je opazil kako radi jo imamo, je dodal: »Tula je obiskovala pasjo šolo, dosegla je prvo mesto na lepotnem tekmovanju ... Ima rada otroke. Naj bo teden pri vas, če ne boste imeli težav, vam jo prodam.«

Bila je zelo pridna, za njo smo odšteli petdeset tisoč tolarjev, a smo jih z veseljem plačali.

Gospod Ilec Peter jo je pridno obiskoval. Nismo se mogle naučiti njene lepote in prijaznosti.

Tulo imamo zelo radi in jo bomo vedno imeli, kjerkoli že bo.

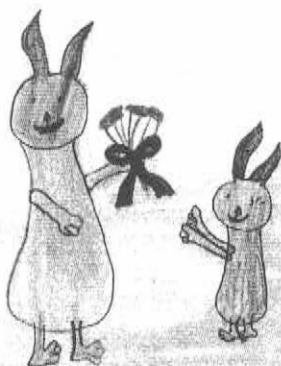
Maja Bezjak, 5. b/8
Mentorica: Kamen Ivančič

MAMA ZAJKLA

IMA

ROJSTNI DAN

Nekdo je v neki duplini živela stara zajkla.
Imela je sinčka Jurčka. Prišel je dan, ko je imela
zajkla rojstni dan. Tama Jurček je vedel, da ima
mamici rojstni dan. Jurček je premišljeval in
premišljeval, kaj bi mamici podaril ob rojstni dan.
Jurček se je spomnil. Letel je čez vrata navzven
na travnik. Nabral je šopek dišečih rož.
Jurček je mamici podaril šopek dišečih rož,
mama se je uvravelila. In takrat se je spomnila,
da ima rojstni dan.

Eva Bolcar, 3.a
Mentorica: Silva Forštnarič

Žanček (čopka) pripoveduje

Moja mama Puhanka je skatila
pet mladičev. Najmlajši sem bil
jaz. Nekoga dne sem prišel iz
dupline in videl kako moji
bratci in sestrice skačejo.
Vsi so me spodbujali naj ska-
čim. Ampak naenkrat me je
zbolela noga in paklical
sem mama. Mama mi je
rekla, da nekaj ni v redu.
Potem pa je rekla, da me bo
naučila peti, plesati, brati in
računati. Nekoga dne sem spet
prišel iz dupline in videl
kako ostali skačejo in naenkrat sem se
upognil in odšel skakati. Vsi so mi
zaploskali. Ko se je značilo sem
jim prebral knjigo.

Žan Malek Petrovič, 3.b
Mentorica: Breda Pisar

NAŠA MALA KLINIKA

(Ocena ali kritika)

V ponedeljek, 13. 2. 2006, se je začela na POP TV četrta sezona slovenske humoristične oddaje Naša mala klinika, katere avtorja sta Branko Djurić-Djuro (režiser) in Marko Pokorn (zdravnik in scenarist).

Tako otroci kot tudi odrasli jo že težko pričakujejo. Prejšnje sezone so namreč občinstvo zelo navdušili. Zmeda in akutni ekonomski ter praktični primeri zapletov izzivajo boj s protagonisti. Največkrat se s težavami kosa Veso-varnostnik, odlični Jernej Šugman, ki s prijatelji z Balkana, (največkrat tako imenovani Bosanci, ki so v večini primerov prikazani bolj kot ne ironično), poskuša rešiti problem. Dostikrat izbere ilegalni način, ki ga v službi kot varnostnik ne bi smel. Zraven tega nam nanizanka prikazuje marsikatero značilnost današnjega vsakdanjika.

Kapitalistično usmerjena Velepiceva, direktorica Naše male klinike, ki jo igra Tanja Ribič, se zelo skladno zliva z današnjimi podjetniki. Njeno poslovanje namreč temelji na ekonomiji, predvsem pa na konkurenci. Kontrast, torej lenobo in predvsem odpor do dela v večini predstavljajo moški osebki. Odnos zdravnic do dela namreč zgodba ne izpostavlja pogosto. Na primer sestra Franja, ki jo igra Alenka Tetičkovič, je glede na današnji čas zelo nenavadno vzpostavila globok prijateljski odnos z g. Debevcem, kroničnim bolnikom s tisoč in eno boleznijo. . . Ali so se režiserji namerno odmaknili od današnje hladnosti in nejevolje do dela ali pa se za tem skriva kaj drugega? Igrana slepota ali nevednost delavcev, da imata sestra Franja in g. Debevec zelo romantičen odnos, ljudem daje možnost, da se ob njunih sporih, ljubosumju in bedasti romantiki dobro nasmejijo.

Med glavnimi protagonisti je zagotovo Jože Jarc, ki mu je glas in karakter posodil Bojan Emeršič. Izmed vseh je najbolj iskren, negativno naravnani, seveda. Delo oziroma garanje je zanj priskutna stvar, zato čisto človeško zahteva svoj delež prostega časa tudi na delovnem mestu, v službi. Ko se od časa do časa pritoži, se mu rade volje pridruži še mlad in rahlo zmeden dr. Muc (Jurij Zrnec), ki je še zaenkrat, v primerjavi z ostalimi, navdušen zdravnik.

V drugi sezoni sta se poslovila dr. Ščinkovec in dr. Muha ter odpotovala v Ameriko, zato je ga. Velepich zaposlila dr. Sršenovo in dr. Vrabca, ki ju igrata Sebastijan Cavacca in Maša Derganc, ki namesto prejšnjega zakonskega para nasmejeta publiko s svojimi ljubezenskimi epizodami.

Prostor so opremili tako, da so prostori, kjer se protagonisti večinoma zadržujejo, posebej poudarjeni. Posledično imajo samo eno ambulanto, kjer občasno sprejemajo paciente in operacijsko sobo, kjer se največkrat delajo zanimivi kirurški posegi in podvigi, ki so prav tako eden izmed glavnih povodov za smeh. Na splošno pa prostori ne delujejo najbolj skladno z resnično kliniko, ampak bi jih pripisali navadnemu

zdravstvenemu domu, ki obsega le splošne panoge medicine in ima v lasti najbolj splošne pripomočke, torej zasebno, privatno podjetje.

Najbolj zdravniški izgled dajejo uniforme, ki se ujemajo s pravimi. Odpeta suknja in roke v žepu takoj pokaže človekovo zagnanost in voljo do dela. Pogosto jo vidimo pri Jarcu.

Posamezne dele epizod prepogosto prekinjajo z reklamami, kar je zelo moteče. Sicer so te vstavljene ob smiselnih zaključkih, vendar rahlo povzročajo razdrobljenost.

Vsak del ima svojo zgodbo, zato so za vezni tekst morali izbrati splošno besedilo, ki ob glasbeni špici pred serijo in po njej predstavi splošne značilnosti. Največji navdušenci melodijo zelo hitro ujamejo v uho.

Lucija Pribožič, 9. a
Mentorica: Nada Gojčič

DNEVNIK PLAVALNEGA TEČAJA

OD 16. 1 DO 20. 1 2006

V ponedeljek smo v šolo prišli s športnimi torbami. V šoli smo popili topli napitek, vzeli s seboj sendviče in brž odhiteli na avtobus, ki nas je čakal na šolskem dvorišču. Peljali smo se v Terme Ptuj, se v garderobah preoblekli in odšli proti bazenu. Tam smo se najprej razgibali in se nato razdelili v skupine po 12 in dvakrat po 13 učencev. Skupaj je bilo pet skupin. Učili smo se pravilno plavati žabico, hrbtno in prosto. Nekaterim je bilo naporno, meni pa ne. Vsak dan je urnik potekal enako, le da smo se iz dneva v dan več naučili. Zadnji dan tečaja smo imeli tekmovanje. Vsak si je prislužil svojega Delfinčka, nekateri zlatega, drugi srebrnega ali bronastega ali pač samo delfinčka. Vsi smo se potrudili. Bilo nam je lepo.

Nuša Šerbeč, 4. c
Mentorica: Mateja Hadler

POTOVANJE GROZE

(nadaljevanje zgodbe)

ln res je popihal. vzal je potovalko in jo napolnil s pomembnimi rečmi. Na neki ulici si je naredil helikopter s pedali. in vzletel je. Po enem letu je prišel do Hrvaške. Naenkrat se mu je helikopter pokvaril. Padel je v morje. Na srečo je padel čisto pri obali. Ampak bil je premalo pameten, da bi šel na obalo. Po morju je plaval vse do Slovenije. Ko je prišel v Slovenijo se je odločil, da pojde domov. Ko se je vrnil so bili vsi srečni.

Rok Štumberger, 4. c
Mentorica: Mateja Hadler

ČAROBNI SVET

VSAK DAN, KO SE PO MESTU SPREHAJAM, LJUDJE KAR NAPREJ ZREJO V TLA IN SI ŠEPETAJO KOT DA NE BI VEDELA, KAJ VSE ŽLOBUDRAJO. »Tole dekle je brez mere, kar naprej bere!«

IZ TEGA MALEGA MESTECA, KJER ŽIVIM, BI RADA ODŠLA, ČETUDI V KNJIGAH, NARAVNOST V ČAROBNOST SVETA!

RES JE, KNJIGE SO MOJ KONJIČEK, V NJIH NAJDEM PUSTOLOVŠČINE, SKRITI KOTIČEK. A TU JE TUDI KRALJEVIČ ZALI, DA SE MI KAR ZVRTI V GLAVI!

Maša Hvalec, 4. b
Mentorica: Dunja Stošič

SNEŽAK FREDI

Kaja je zgradila snežaka. Dala mu je ime Fredi. Snežak se je že skoraj stopil. Ko se je snežak Fredi stopil, je priletela ptica Papa. Domislila si je, da bi si iz slame in lonca naredila hišo. Ko si je naredila hišo, si je mislila kako bo všeč njenim mladičkom v novem stanovanju.

Manca Bauman, 3. b
Mentorica: Breda Pisar

ONA

Ona je bila moja sreča,
bila je moje upanje
in bila je nekaj,
za kar sem živel.
Bila je del mene
in v meni je pustila sled.
Sedaj je odšla.
Ni več opevane sreče,
Ni upanja in veselja.
Ampak nekje globoko v
meni
še je vedno Ona.
Sedaj, ko je ta plamen
počasi ugasnil,
ostala je le iskra, ki tli.
Iskra je upanje, ki pravi,
vrnila se bo!

Maja Miložič, 9. a
Mentorica: Nada Gočič

KDOR NE UBOGA, GA TEPE NADLOGA

Bila sem pri babici. Pogledovala sem skozi rosno okno. Vreme je bilo muhasto in tudi dolgčas me je že od jutra vestno spremljal.

Prešnila me je zamisel. Po telefonu sem takoj poklicala prijateljico Natašo, da bi se skupaj s kolesi odpravili v konjeniški klub, kjer sva opravljali začetni tečaj jahanja.

Nataša je prišla pome. Nisva se obotavljali in hoteli sva se hitro odpeljati. Sedla sem se na kolo, ko sem na svojem ramenu začutila babičino toplo roko.

Dejala mi je: »Tjaša, danes ni pravi dan za ježo. Poglej, pričenja deževati. Raje ostani doma in pojdi v konjeniški klub jutri.«

Vedela sem, da ima babi prav, a kaj ko me od moje želje ni moglo nič več ločiti.

Tako sem se skupaj z Natašo odpravila v konjeniški klub. Tam sva takoj stopili v hleve in pozdravili vse konje. Hoteli sva jih osedlati in se odpraviti jahat. A kaj,

ko učiteljica tega ni dovolila.

»Danes ni pravi dan za ježo,« je rekla. Tako sva z Natašo že dobro vedeli, kaj naju čaka.

Čiščenje! Pa kaj morem, tudi to je prijetno opravilo. Vzela sem krtače, strgalo. . . skratka vse potrebno za higieno konja. Kar se da hitro, sem odšla v hlev k Sokolu. Sokol je konj, ki tam biva. Tudi jezdila sem ga že večkrat.

Na začetku sem čutila, kako ob drgnjenju krtače po njegovi grivi na moč uživa. Rezgetal je in me praskal po hrbtu. Kar naenkrat, čisto iznenada pa je skoraj čisto podivjal. Ob ostri bolečini v moji desni rami sem se spomnila babičinih besed. Na vso moč sem se ustrašila.

V hlevu je vladali napeto stanje. Groza! Še zmeraj me nekaj na moč boli v moji desni rami. Ne morem je premikati. Čutim pritisk. Pričela sem jokati. V glavi so mi še zmeraj odmevale babičine besede.

Čez čas sem pogledala proti svoji rami. »O, ti žival neumna! Ugriznil si me,« sem rekla Sokolu. Rahlo

sem ga udarila po delu okrog ušesa. Tako je moja ramo vsaj izpustil.

Ob prvi priložnosti sem zapustila hlev. Brez besed sem se sedla na kolo, se uzrla proti Sokolu in se odpeljala domov.

Kmalu sem prispela do babice in dedka. Vsa prestrašena sta poklicala očeta, da je prišel pome in me odpeljal k zdravniku. Tam so mi rano razkužili in mi jo ovili v ovoje. To me je malo peklo, a sem preživela. Oddahnila sem si šele, ko je vse to že minilo. Vesela sem se vrnila domov.

Danes sicer vem, da so lastne napake najboljše učiteljice življenju. Vem pa tudi, da če bi tistega dne ubogala babico, se mi ta nesreča ne bi pripetila. Zato se danes, ko v ogledalu zagledam na svoji rami brazgotino, natančno spomnim dogodka in babičinih nasvetov, saj sedaj vem, da je starejše zmeraj vredno poslušati.

Tjaša Stater, 7. a/9
Mentorica: Lidija Verlek

TRIJE MALI PRINCI IN KMEČKO DEKLE

(domišljjski spis)

Nekoč pred davnimi časi je živela kraljica, ki je imela tri sinove. Najmlajšemu je bilo ime Palček, srednjemu Lolek in najstarejšemu Gašper. Vsi so bili zaljubljeni v Zaliko, kmečko dekle.

Nekega dne se je najstarejši brat Gašper odpravil k Zaliki. Ko je prišel tja, jo je vprašal, če ima danes veliko dela, če ji je všeč in če bi prišla k njim na večerjo. Na vsa vprašanja mu je takoj odgovorila. Dejala je, da ima danes prost dan, da ji je bolj malo všeč in da bo prišla na večerjo, ker je zelo lačna. Ko se je zvečerilo je oblekla svojo najlepšo obleko, kar jih je imela in si nadela najlepšo ogrlico. Po večerji je Zalika takoj stekla domov.

Naslednji dan se je k Zaliki odpravil srednji brat Lolek in ji postavil enaka vprašanja kot brat Gašper. Na vsa vprašanja mu je enako odgovorila in prav tako prišla k njim na večerjo s svojo najlepšo obleko. Ko se je najedla,

je tudi tokrat stekla domov.

Tretji dan pa je k njej prišel najmlajši brat Palček, s katerim sta si bila zelo podobna po zunanosti in tudi po notranosti. Tudi on ji je postavil enaka vprašanja kot njegova brata. Tudi njemu je na vprašanja odgovorila enako kod Loleku in Gašperju in ko se je zvečerilo je oblekla najlepšo obleko, kar jih je imela in si nadela najlepšo ogrlico. Po večerji je pa takoj stekla domov.

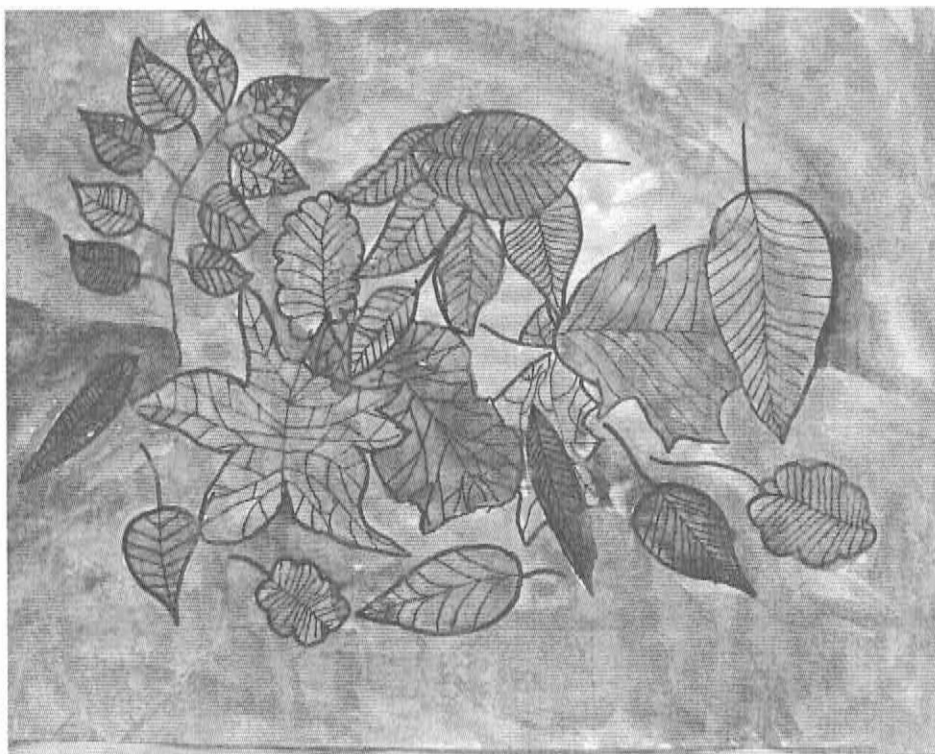
Ker se ni in ni mogla odločiti, katerega bi si izbrala za moža, je poklicala vse tri brate in vsakemu dala po eno nalogo. Najstarejšemu je rekla, da naj v dveh urah posadi krompir po celi njivi in če mu to uspe bo postal njen mož. Tega dela ni uspešno opravil, zato ni mogel postati njen mož. Nato je rekla srednjemu od bratov, če v dveh urah posadiš koruzo po celi njivi, boš moj mož. Tudi on tega dela žal ni opravil, zato ni tisti, ki bo njen mož. Ker je bila Zalika že v

skrbah, da ne bo mogel noben postati njen mož, je še hitro dala nalogo najmlajšemu bratu. Dejala mu je, da naj v dveh urah poseje pšenico po celi njivi in če mu to uspe, bo postal njen mož. Najmlajši je delo uspešno opravil in tako postal njen mož.

Druga dva brata sta bila zelo žalostna. Zato jima je najmlajši sin Palček poiskal še eno dekle, ki jima je prav tako postavilo nalogo. Dejala jima je, da bo njen mož tisti, ki bo v dveh dneh napolnil deset zabojev paradižnika. To nalogo je uspešno opravil srednji brat in dobil dekle za ženo. Najstarejši brat je bil zdaj še bolj žalosten in zato je najmlajši k njemu poklical še eno dekle, ki mu je tudi dala nalogo. Moral je v dveh dneh nabrati pet veder jagod. To nalogo je k sreči uspešno opravil in tako postal njen mož.

Bratje so se poročili pa čeprav je njihova mati oz. kraljica nasprotovala. Toda sreča jim je bila naklonjena. V ljubezni in sreči so živeli do konca svojih dni.

*Monja Bračko, 5. b
Mentor: Bogomir Širovnik*

*Petra Ornik, 11 let
Mentorica: Mira Mijačević*

INTERVJU Z MOJO BABICO

Kakšen je dan na kmetiji?

Vstaneva ob 6. 00 uri in greva v hlev. Dedi nakrmi živino, jaz pa pomolzem krave, nakrmim prašiče in ostale živali. Ko je delo končano, greva k zajtrku. Kasneje še jaz pripravim kosilo in opravim ostala gospodinjska dela, dedi pa popravlja in pripravlja stroje, izdeluje držala za sekire, lopate, vile. Po kosilu si malo oddahneva in zvečer spet nahraniva in poskrbiva za živino.

Je zjutraj težko vstati?

Ne, ni nama težko vstati, ker to počneva vsak dan in sva že navajena.

Kaj čez leto delata na kmetiji?

Spomladi orjemo, sejemo in sadimo, da lahko čez leto in v jeseni pobereмо pridelke in se pripravimo na zimo.

Katero je tvoje najljubše opravilo na kmetiji?

Najljubše opravilo so mi koline.

Koliko let je stara kmetija?

Več kot 200 let, saj sta jo podedovala že moja pradedek in prababica.

Rada delata na kmetiji?

Ja, zelo.

Koliko imata puišov?

Puišov imava 9.

Koliko je krav?

5.

Koliko je bikov?

7.

Koliko imata konjev?

Konji so 4.

Moja babica in dedi imata kmetijo in na njej delata že od otroštva. Tudi jaz rada opazujem krave in puiše ter konje pri jedi. Imata tudi dva traktorja in mnogo drugih strojev, ki jima pomagajo pri raznih opravilih.

Amanda Kralj, 4. a
Mentorica: Karmen Plavec

VSAK DAN

VSAK DAN JE ČAS ZA NOVE ŽELJE, MOČI, LJUBEZNI IN LJUBOSUMJA.

VSAK DAN JE ČAS ZA NOVO POT V SVET, ZA PESMI, PRAVLJICE IN SMEH.

VSAK DAN JE ČAS ZA LEPE MISLI SEBI IN DRUGIM.

VSAK DAN JE ČAS ZA NOVO BOLEČINO, ŽALOST, JEZO IN SMEH.

Rebeka Drevenšek, 4. b
Mentorica: Dunja Stošič

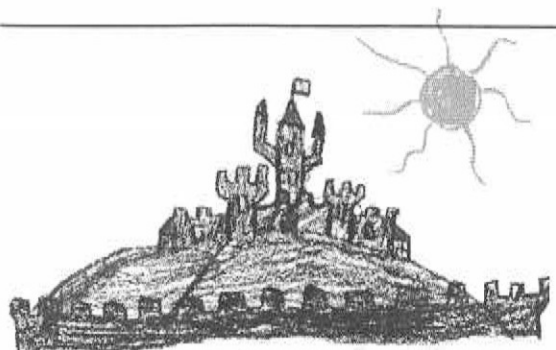

Nejc Krajncič, 11 let
Mentorica: Mira Mijačević

BILI SMO NA GRADU

V šoli smo imeli kulturni dan, katerega smo preživeli na ptujskem gradu. Bili smo v muzeju. Tam smo si ogledali orožje, viteške oklepe, glasbila in še mnogo drugega. Videli smo tudi sobane, staro pohištvo, stare ure, slike in zrno graha. Bilo mi je zelo zanimivo in poučno.

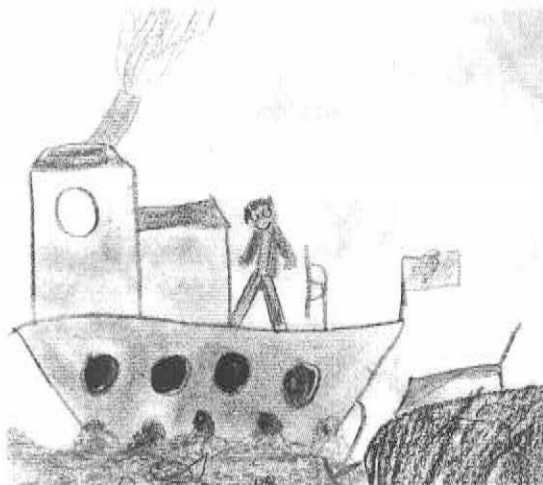
Žan Malek Petrovič, 3. b
Mentorica: Breda Pisar

NA MORJU

Letos smo bili na morju 21 dni. Najprej smo bili na Pagu, kjer je bilo vse bolj mirno, saj smo bili sami. Nato smo odpotovali na otok Pašman. Na Pašmanu je bila zelo topla voda, ker je nizka in je na dnu pesek. Na Pašmanu sem spoznal veliko novih prijateljev. Spoznal sem Uroša, Luka, Doda, Lejlo, Marino, Martina in Dedlota. Z Urošom sva igrala harmoniko. Naučil sem se novo pesmico. Z ostalimi smo se žogali, igrali badminton in se kopali. Potapljal sem se do globine štirih metov, ter nabral preko dvesto školjk. Vozil sem se tudi s čolnom. Ko sem se vrnil domov, smo z Majo in mamo naredili sliko, na katero smo nalepili školjke. To imamo za spomin na dopust.

Jan Harb, 3. b
Mentorica: Breda Pisar

SOVICA OKA

To je bila taka sovica, ki je imela velike oči.

Na jasi je zagledala zajčka.

Zaradi močne svetlobe si je naredila sončna očala.

In Oka radovedna kot je bila, je sfrlela lisici naravnost v gobec.

Nazadnje se je odločila, da se bo okopala v ribniku, kjer je čofotala račka.

Ko se je vrnila domov, je že legel mrak. Očeta je zelo skrbelo za Oka prav tako tudi sestrice.

Manja Toplak, 2. a
Mentorica: Sonja Plajšek

POMLAD

PRIŠLA JE POMLAD,
VSAK JO IMA RAD.
ZJUTRAJ SE ZBUDIMO
SONČNE ŽARKE OPAZIMO.

ZVONČKOV BELIH
MNOGO SMO NABRALI.
MAMICI ZA MATERINSKI
DAN JIH DALI.

CVETLICE LEPO CVETO,
MI PA ŽE KOMAJ ČAKAMO,
DA PTIČKI BODO NAM,
POD OKNOM ŽVRGOLELI.

Laura Ornik, 5. b
Mentor: Bogomir Širovnik

POMLAD

Zima iz dežele je odšla,
pomlad zelena je prišla,
sonce toplo privabila
in hladen snežec raztopila.

Zvončki in trobentice
so prikukali na plan,
nam pa iskrice v očeh
zažarijo v toplih dneh.

Veselo ptičke žvrgole,
cvetijo mačice kraj vode.
Otroci vsi se veselimo
in v naravo pohitimo.

Lucija Meznarič, 5. a
Mentorica: Irena Golob

PES JE ČLOVEKU NAJBOLJŠI PRIJATELJ

Najvernejša je pasja vera.

Tako pravi stara ljudska modrost. Če nam je pes prijatelj, se lahko od njega veliko naučimo. Naučimo se predvsem njegove družabnosti. V skupnosti s človekom pes ni moteč. Pes je obziren in je veliko pripravljen storiti za prijateljstvo. Vedno nam ostane zvest. Pes je bitje, ki nas povezuje z naravo. Če živimo v velikem mestu, v betonskem naselju, nam sprehodi s psom pomenijo veliko. Pes sproščeno vohlja, dviguje nogo ali počepne. Obnaša se v nasprotju z vsemi normami sodobnega sveta, tako, kot ga še vedno vodi njegov prednik – volk.

Zgodovina domačega psa se je začela pred mnogo, mnogo leti. Ljudje so udomačili volka. Pes se je razširil po celim planetu in je še danes zvest prijatelj človeku.

Tudi jaz imam doma zvestega prijatelja – Grima.

Klara Prosenjak, 4. a
Mentorica: Karmen Plavec

ATI KUPI MI KOŽKA

Nekdo, je živela deklica, ki si je močno, močno želela kužka. Ime ji je bilo Ajda. Nekaj dne je Ajda prosila očca, naj ji kupi kužka. Oče ji rekel: Mogoče, tvoj oče, ampak ti ne moreš imeti kužka, ker ti ne moreš pomagati in oditi. Ajda je premišljevala, kako bi očca prepričala, da ji kupi kužka. In pes sputnjaj ji se zavedem, ni bil to pikast kužek. Dala mu je ime Bheo. Oče se je zasmilila ter za kužka skrbela.

Barbara Petek, 3.a
Mentorica: Silva Forštnarič

SOVICA OKA

To je bila taka sovica, ki je imela velike oči.

Najasi je zagledala zajčka.

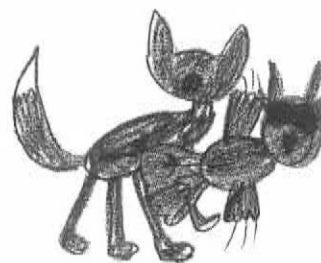
Zaradi močne svetlobe si je naredila sončna očala.

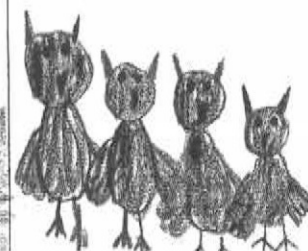
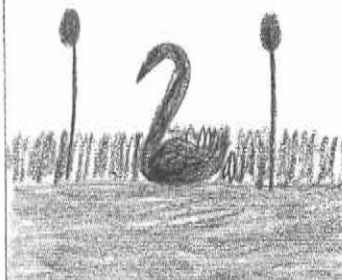
In Oka radovedna kot je bila, je sfrkla lisiči naravnost v gobec.

Nazadnje se je odločila, da se bo okopala v ribniku, kjer je tofotala račka.

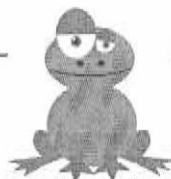

Ko se je vrnila domov, je že legel mrak. Očeta je zelo skrbelo za Oka prav tako tudi sestrice.

Patricija Bačun, 2. a
Mentorica: Sonja Plajnshek

ZAKAJ JE VREMENARKA POMODRELA OD STRAHU?

Žaba vremenarka živi v rastlinju. Ana Trop, 2.a
 Ob vodi pozimi pa na hladnem
 dnu. Rade imajo vodo. So plašne.
 Živali. Kožo imajo gladko.

Tudi pri nas doma imamo zeleno
 rego. Rada se skrije pod liste
 vrtnice. Ko se začne oblačiti
 glasno rega. Nekega poletnega dne,
 je rega skočila na dno. Od strahu sem
 postala rdeča, rega pa modra.

Blaž Cunk, 2.a

Zelena rega je vesela žaba. Rada se sonči.
 Ovi žuželke tako, da iztegne jezik. Ko
 dežuje se skrije pod listje.
 Nekega sončnega dne se je odločila, da odskaklja
 malo naprej. Na nebu so se začeli zbirati temni
 oblaki. Rega je začela iskati varno zavetje.
 Začelo je močno deževati. Od strahu je čisto
 pomodrela. Zbrala je še toliko moči, da se
 je skrla pod lubje, ki je bilo v bližini.
 Ko je prišlo sonce je veselo odskakljala
 proti domu.

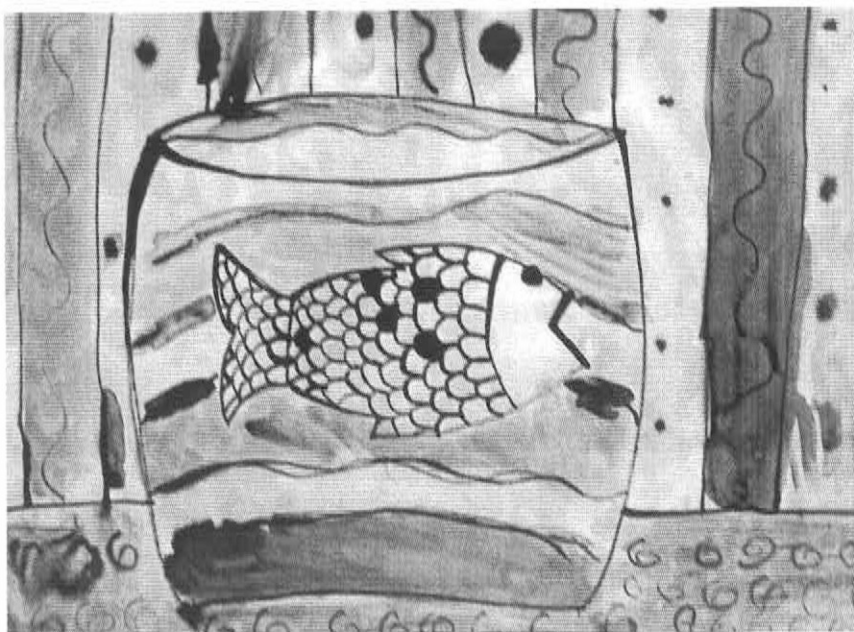
ZABA VREMENARKA JE SEDELA
 NA VELIKEM LISTU TOKVANJA.
 POTE M JE PRILETELA
 ŠTORKLJA IN ŽABA-VREMENARKA
 SE JE TAKO PRESTRAŠILA, DA
 JE OD STRAHU POMODRELA. KO JE
 ŠTORKLJA ODLETELA JE SPEJ
 POSTALA ZELENA REGA IN SE
 ZDAJ ŽIVI SREČNO DD KONCA SVOJIH DNI.

Eva Smiljan, 2.a

Zelena rega je mirno počivala
 na zelenem listu velikega grma.
 Nenadoma je v grmu zašumelo
 in zašelestelo. Na vejo zraven nje
 se je vsedla velika sraka. Rega je
 od groze pomodrela. Potuhnila se
 je pod vejo in sraka je odletela.

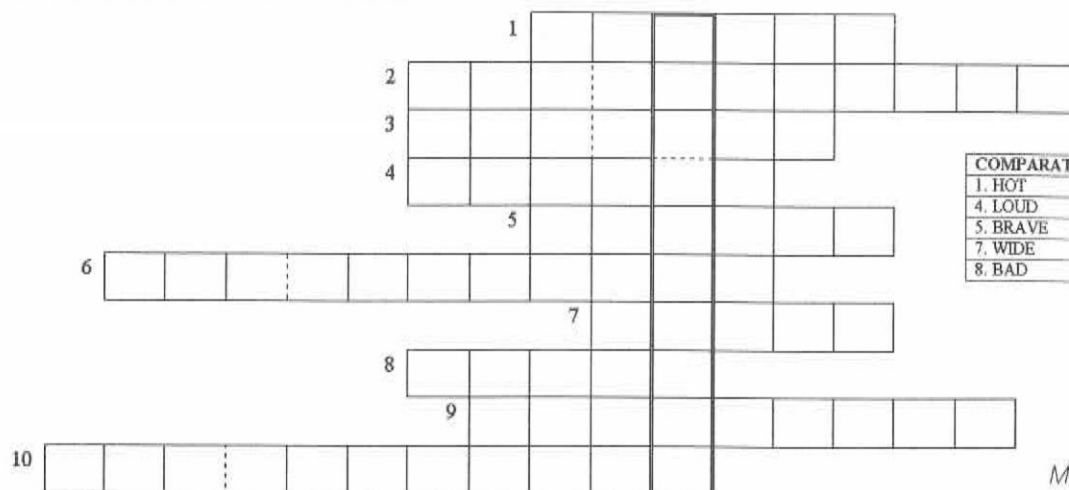
Mentorica: Sonja Plajnshek

Manja Toplak, 2.a

Lucija Meznarič, 10 let
 Mentorica: Mira Mijačević

COMPARATIVES AND SUPERLATIVES

COMPARATIVES	SUPERLATIVES
1. HOT	2. CHEAP
4. LOUD	3. GOOD
5. BRAVE	6. QUIET
7. WIDE	9. SAD
8. BAD	10. HAPPY

Tamara Sevšek, 9.
Mentorica: Nina Gostenčnik

UGANKE

Na vrtu cveti, rdeča je kot kri, piha kot jek, to je?

□ □ □ □ □ □

Zvoni kot zvonec, bel kot meg, to je?

□ □ □ □ □ □

Tjaša Bezjak, 3.a
Mentorica: Silva Forštnarič

LAHKO JE HIŠNI LJUBLJENČEK,
LAHKO ŽIVI NA POL JU.
HRANI SE S KORENJEJ, ZELJEM
IN PRI TEM IMA DOBRO VOLJO.

KAJ JE TO?

□ □ □ □ □ □

DOBIMO GA ZA NOVO LETO,
NA NJEGA POGLEDAMO VSAK DAN.
KORISTEN JE VSAKI HIŠI,
SAJ VEMO KATERI JE DAN.

KAJ JE TO?

□ □ □ □ □ □ □

Eva Bolcar, 3.a
Mentorica: Silva Forštnarič

Petra Letonja, 10 let
Mentorica: Mira Mijačević

KOLOFON

Urednik: Viljem Veg
Oblikoval: Milan Pulko
Izdala: OŠ Mladika